

прѣкжсната война съ Самуила, но сполучилъ да му отнеме само 4 крѣпости, между които и македонска Верея и да хване въ плѣнъ (въ 991 г.) Петровия синъ Романа, когото отвелъ и затворилъ въ Цариградъ. Обаче по-послѣ, когато византийцитѣ били заняти въ Азия, Самуилъ имъ отнелъ отново Верея и пакъ заплашилъ Солунъ.

Поражение при Сперхей и неговитѣ послѣдци.—

Като видѣлъ, че българитѣ станали вече много опасни, Василий II си поставилъ за главна цѣль на живота да започне систематична борба съ тѣхъ и да ги подчини подъ властта си. Тая борба се започнала прѣзъ 996 г. Самуилъ разбилъ при Солунъ една отъ изпратенитѣ противъ него войски подъ началството на арменецъ Таронита и взелъ сина му Ашота съ много войници въ плѣнъ. Слѣдъ това слѣзълъ въ Елада и се отправилъ къмъ Пелопонезъ, но когато узналъ, че другъ полководецъ, Уранъ, иде противъ него съ нова войска, повърналъ се назадъ. Неприятелитѣ се срѣщнали при рѣката Сперхей, която била много придошла. Но една нощъ, когато българитѣ спокойно спѣли, гърцитѣ намѣрили бродъ, нападнали на българския лагеръ и започнали да сѣкатъ. Самуилъ билъ тежко раненъ и щѣлъ безъ малко да падне въ плѣнъ заедно съ сина си Гавриила. Тѣ се скрили между труповетѣ на убититѣ и избѣгали подиръ клането въ тъмнината, а на слѣдната нощъ се спасили съ остатъка отъ войската си въ Етолийската планина и по върховетѣ на Пиндъ достигнали до българскитѣ прѣдѣли. Българитѣ загубили при Сперхей 1000 убити и 12000 плѣнени. За да спечели врѣме да се поправи отъ поражението си, Самуилъ поискалъ миръ, но Уранъ нахлулъ въ българскитѣ земи, опустошавалъ ги три мѣсеца, безъ да срѣщне съпротивление на открито, и се завърналъ назадъ въ Цариградъ. На слѣдната (997) година умрѣлъ въ Цариградъ Романъ. Тогава Самуилъ влѣзълъ въ сношение съ папата, отъ когото получилъ царска корона, а слѣдъ това прѣнесълъ столицата си отъ Прѣспа въ Охридъ, надъ езерото на който стърчатъ и до сега развалинитѣ на двѣ тогавашни кули.